

saa være nogen, der skal skaffe det, men hvis det nu ikke kan skaffes — det kan jo tænkes, at det er Løsørengsstande, som man ikke kan faa noget Laan i — saa vil Bestemmelsen jo ikke kunne anvendes. — Det 3die Stykke i samme Paragraf medfører, at der skal svares dobbelt Afgift i visse Tilfælde, dobbelt, i en vis Forstand. Det er nemlig saaledes indrettet — jeg maa indrømme, at det stemmer med, hvad der nu af Administrationen er indført, men jeg anser det for at være meget uheldigt —, at naar en Arvelod er tillagt nogen paa den Maade, at den vedkommende ikke selv skal betale Afgiften deraf, men Afgiften skal udredes af Boet, saa betragtes Arvelodden som forøget med det Beløb, som Arveafgiften udgør. Man beregner altsaa først Arveafgift af Lodden og lægger det til, og bagefter skal der saa beregnes Arveafgift af det hele derved fremkomne Beløb. Det medfører en Vanskelighed i Beregningen, som i mange Tilfælde er næsten uovervindelig, og det er dog virkelig et Styverfænger, som jeg synes er ganske urimeligt, og som Statskassen ikke behøver at være med til. Med Hensyn til samme Paragrafs næstsidste Stykke vil jeg gøre opmærksom paa, at det er en meget uklar Bestemmelse, der findes der. Jeg ved ikke rigtig, om jeg har læst den paa rette Maade. Naar f. Eks. en Søn har faaet Arveforskud — der er her Tale om at beskatte Arveforskud, hvad jeg er imod, men det staar i alt Fald endnu i Loven —, men han er død før Skiftet holdes, og hans Børn træde i hans Sted, saa vil jeg spørge: Er denne Bestemmelse ikke saaledes at forstås, at hans Børn ere Skyldnere for den Arveafgift, som deres Fader skulde have betalt af Penge, som de maaske aldrig faa at se. Det er dog en stor Urimeghed, men i Virkeligheden medfører Bestemmelsen, som den staar, det af mig nævnte Resultat. — § 22, 1ste Stykke, giver Loven tilbagevirkende Kraft, hvad jeg finder er meget uheldigt. Naar man giver Loven tilbagevirkende Kraft, saaledes at den skal finde Anvendelse, naar et Dødsfald allerede er indtruffet, og nogen i den Anledning sidder i uskiftet Bo, da vil Følgen blive, at Arveafgiften, naar Boet en Gang skal opgøres, bliver beregnet efter den ny og meget byrdefuldere Lov i Stedet for efter den gamle. Det er en Udvikling i Retning af Mangel paa Liberalitet. Loven af 19. Februar 1861 § 3, som indførte en Forhøjelse af Arveafgiften, siger ganske udtrykkeligt det modsatte. Da var Tænkemaaden ganske

anderledes, da gjaldt det ikke om at gaa til de alleryderste Grænser af, hvad man kan faa fat i. I § 25 gør jeg opmærksom paa, at der i 2det Stykke staar: den af en Skifteret afsagte Repartition er ikke bindende for det offentlige, for saa vidt Anvendelse af Afgiftslovene angaar. Saaledes som denne Bestemmelse er formet, vil man aldrig være sikker paa, at Administrationen ikke en skønne Dag kommer og forlanger højere Afgifter, end Skifteretten har beregnet. Det kan dog ikke gaa an. Den Slags Bestemmelser kan man ikke have i en Lov, man maa have en endelig Afgørelse paa Sagen, og derfor maa en Bestemmelse som denne forandres.

Jeg kommer saa til § 26. Her er det saa viseligt indrettet i Forslaget, at man nu ikke længere skal have nogen Tro til Ærligheden, man tror ikke længere, at Arvingerne ville opgøre Boet paa lovlige Maade og svare de Afgifter deraf, som de skulle. Da Forordningen af 8. Februar 1810 udkom, altsaa nu snart for 100 Aar siden, var Forholdet ganske anderledes, da gik det slet ikke til, som det nu gaar. Den Gang bestemtes det, at naar myndige og tilstedeværende Arvinger dele sig imellem, da opgive Arvingerne de faste Ejendommens fulde Værdi paa Tro og Love og efter bedste Skønnende, saaledes som de driste sig til deres Angivelsers Rigtighed med Lovens Ed at bekræfte. Det er den gældende Ret, som vi leve under. I Stedet for dette skal et vældigt Apparat sættes i Gang. En hel Række af de følgende Paragraffer giver Bestemmelser om dette Forhold og fastsætter nærmere, hvorledes Arvingerne fremtidig skulle angive den Arveanmeldelse, som de hidtil have kunnet afgive paa Tro og Love under Eds Tilbud. Nu skulle de ifølge § 26 præstere en Fortegnelse over de til Boet eller den afgiftspligtige Formue hørende Aktiver med Angivelse af den Værdi, hvortil de kunne ansættes. Altsaa, ethvert Gælds-brev, ethvert Dokument, som indeholder nogen Rettighed, skal opføres, man skal specificere i det uendelige. Jeg tænker navnlig paa store Boer, f. Eks. paa næringsdrivendes, handlendes, Haandværkeres og industridrivendes Boer, hvor der ofte vil være mangfoldige Poster. Alt dette skal opføres indtil mindste Detail. Saa skal man endvidere levere en Opgørelse over de Udgifter, Gældsforpligtelser og andre Byrder, som hvile paa Boet, og alt dette skal sendes ind til Skifteforvalteren. Senere i samme Paragraf staar der, at Arvingerne yderligere ere pligtige til at